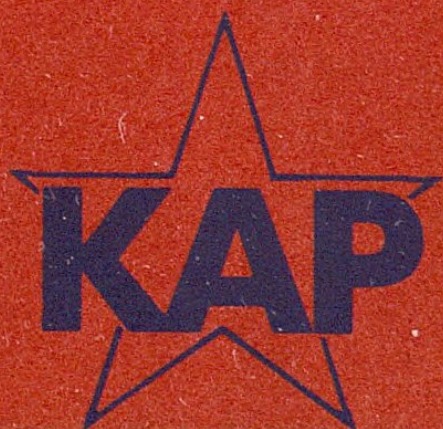

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI

PROGRAM

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI

PROGRAM

Udgivet af:
Forlaget OKTOBER
Studiestræde 24
1455 København K
Fotografisk genoptryk af en del af
Program for Kommunistisk Arbejderparti
ISBN: 87 87587 06 8
Forlaget OKTOBER, Dec. 1976.
Eget tryk.

Hermed genudsender Forlaget Oktober KAPs principprogram, vedtaget på KAPs 1. kongres i november 1976.

Principprogrammet er desuden udsendt i en større bog, »Program for KAP«, som udover programmet indeholder følgende:

- en sammenfattende vurdering af KFMLs 8 års partiforberedende arbejde
- partiets love
- resolutioner fra den stiftende kongres
- talen ved de offentlige festmøder for KAPs stiftelse.

Af hensyn til de diskussioner der fortsat skal føres om dette program, har vi valgt at lade sidenummereringen i nærværende hefte svare til nummereringen i den før omtalte »Programbog«.

Forlaget Oktober, juni 1977.

Indledning

Kommunistisk Arbejderparti (KAP) blev stiftet den 20. og 21. november 1976. Med stiftelsen af KAP er det kommunistiske parti genrejst i Danmark. KAP viderefører den revolutionære linie i dansk arbejderbevægelse.

Forud for stiftelsen af KAP er gået 8 års arbejde med at forberede partiets dannelse.

Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister (KFML) gennemførte dette arbejde, som er afsluttet med partiets stiftelse.

KFML blev stiftet den 15. september 1968. Dets formål var at skabe det politiske grundlag for genrejsningen af det kommunistiske parti i Danmark; baggrunden for dets stiftelse var striden i den internationale kommunistiske bevægelse mellem en revisionistisk og en revolutionær linie; KFML blev stiftet og voksede sig stærkt i uforsonlig kamp mod den moderne revisionisme, og det fastholdt sin revolutionære linie i stadig kamp mod revisionistiske tendenser i og uden for forbundet.

I 1970 vedtog forbundet et programskrift, der på alle afgørende områder havde en korrekt linie for marxistisk-leninistisk politik i Danmark; senere udviklede og udbyggede forbundet sin analyse af den internationale og danske klassekamp, og forbundets klassekampspraksis blev udvidet og konsolideret; desuden indarbejdede forbundet den demokratiske centralisme og den kommunistiske arbejdsstil, og der førtes stadige

kampe mod højre- og »venstre«opportunisme i forbundet.

KFML udviklede forbindelser til den internationale kommunistiske bevægelse, som vokser frem over hele verden; og forbundet solidariserede sig med de socialistiske lande Kina og Albanien, hvis kommunistiske partier på marxismen-leninismens grund står i spidsen for det kinesiske og det albanske folks opbygning af socialismen med kommunismen som målet.

KFMLs partiforberedende arbejde skabte grundlaget for partiets stiftelse og for den grundlæggende politiske linie, som fremlægges i dette program.

Det partiforberedende arbejde har skabt et solidt marxistisk-leninistisk grundlag, men partiet er endnu et lille parti, og foran det står en lang og sej kamp for at videreudvikle partiets grundlag, for at udmønte grundlaget i den konkrete revolutionære taktik og for at føre politikken ud i en stadigt mere udvidet praksis for derigennem at vinde ledelsen af arbejderklassens historiske kamp for socialismen og kommunismen.

KAPs stiftelsesprogram er en **strategisk vejledning til taktisk handling**; det indeholder ikke konkrete taktiske anvisninger, men udelukkende strategiske retningslinier, ud fra hvilke den daglige klassekamp-praksis skal udvikles. Disse strategiske retningslinier er udarbejdet på grundlag af KAPs analyse af imperialismen, socialismen, det danske klassesamfund og den internationale arbejderbevægelses historie; og de strategiske retningslinier er udviklet på baggrund af de erfaringer, arbejderklassen har gjort i kampen mod borgerskabet, og på baggrund af de erfaringer, KFML har indhøstet igennem otte års partiforberedende praksis.

INDHOLD

A. KAPs BAGGRUND OG PRINCIPGRUNDLAG side 45

1. Kapitalismen
2. Den dialektiske materialisme
3. Monopolkapitalismen og den Proletariske revolution
4. Udviklingen af proletariatets diktatur i Sovjetunionen
5. Sovjetunionen og den kommunistiske verdensbevægelse
6. Socialimperialismen og den moderne revisionisme
7. Den internationale kommunistiske bevægelse i kamp mod den moderne revisionisme

B. PARTIET side 65

1. Partiets rolle
2. Partiet og enhedspolitikken

C. KLASSEKAMPEN I VERDENS- MÅLESTOK OG KAMPEN MOD IMPERIALISMEN side 69

1. Det internationale styrkeforhold
2. Kampen mod supermagterne
3. Danmark og kampen mod supermagterne

4. Danmark i Europa
5. Det nationale forsvar
6. Kampen mod dansk imperialism

**D. KLASSEKAMPEN I DANMARK OG
KAMPEN FOR SOCIALISMEN** side 79

1. Den danske kapitalisme
2. Klassekræfterne i Danmark
3. Klasserne og de politiske partier
4. Kampen mod staten, monopolkapita-
len og classesamarbejdet
 - a. Kampen for forbedringen af arbej-
derklassens levevilkår
 - b. Den faglige kamp
 - c. Kampen for demokratiske
rettigheder
 - d. De uddannelsessøgendes kamp
 - e. Kampen for kvindens frigørelse
 - f. Den ideologiske kamp

E. VEJEN TIL SOCIALISMEN side 101

F. DET SOCIALISTISKE DANMARK side 105

G. AFSLUTNING side 109

A. KAPs

baggrund og principgrundlag

1. KAPITALISMEN

Med kapitalismens fremvækst og dermed arbejderklassens fremkomst er grunden lagt til menneskehedens endelige befrielse fra udbytning og klasseundertrykkelse. I forbindelse med udviklingen af kapitalismen skærpes modsætningen mellem den samfundsmæssige produktion og den private tilegnelse af produktet. Denne modsætning kan kun løses, når arbejderklassen gennemfører den socialistiske revolution, opretter proletariats diktatur, fjerner borgerskabets ejendoms- og dispositionsret til produktionsmidlerne og etablerer samfundseje af produktionsmidlerne.

Under kapitalismen finder udbytningen sted ved at kapitalisten køber den arbejdskraft, arbejderen sælger på arbejdskraftmarkedet; kapitalisten betaler en pris for arbejdskraften, som svinger omkring arbejdskraftens værdi. Den værdi, som arbejdskraften skaber derudover gennem gratis merarbejde for kapitalisten, tilegner denne sig i form af merværdi. Forudsætningen for, at kapitalisten kan tilegne sig merværdien, er, at han i kraft af sin rådighed over produktionsmidlerne kan tilegne sig det produkt, arbejderen skaber, og sælge det som vare på markedet.

På markedet møder den enkelte kapitalists varer andre kapitalisters varer; dette fører til den kapitalistiske konkurrence. I denne konkurrence anvender kapitalisterne alle midler for at knuse konkurrenterne. I striden om markedet inddrages ikke alene den enkelte nations kapitalister, men kapitalisterne over hele jorden. Den mest tilspidsede form for konkurrence og kamp om opdeling af verdensmarkedet er krige mellem kapitalistiske stater.

Under kapitalismen opstår der jævnligt tilbagevendende kriser. Disse kriser er overproduktionskriser. Disse fremskyndes og forstærkes af profitratens tendens til fald. I deres stræben efter maximalprofit udvider kapitalisterne produktionen samtidig med at de skærper udbytningen. På et tidspunkt er det ikke længere muligt at afsætte de producerede varer, fordi købekraften svigter; resultatet bliver indskrænkninger i produktionen og deraf følgende massearbejdsløshed. Samtidig sker der en omfattende ødelæggelse af produktivkræfter. Desuden udnytter de stærkeste kapitalister krisen til at likvidere svagere konkurrenter. Overproduktionskriserne fremmer kapitalkoncentrationen; monopoler sanerer de mindre kapitalister væk.

Over de kapitalistiske produktionsforhold rejser der sig en overbygning, hvis vigtigste led er statsmagten. Statsmagten er et redskab for kapitalistklassen til sikring af udbytningen og undertrykkelsen af arbejderklassen. Statsmagten i det kapitalistiske samfund er borgerskabets diktatur over arbejderklassen.

Udviklingen har vist, at dette diktatur kan antage to former: den borgerlige-demokratiske og den fascistiske. Den borgerligt-demokratiske form for borgerskabets diktatur skål give borgerskabets herredømme et skin af frihed og lighed. Dette bedrageri kan lykkes i en periode,

fordi det overfladisk ser ud, som om kapitalisterne og arbejderne står lige i forhold til hinanden: kapitalisterne har kapitalen, og arbejderne har arbejdskraften. Det ser ud, som om begge parter har brug for hinanden. Arbejderen får tilsyneladende fuld løn for sit arbejde, og kapitalisten får et rimeligt udbytte for at tage den økonomiske risiko.

Det materielle grundlag for de borgerligt demokratiske illusioner er således udbytningens skjulte form under kapitalismen. Ud fra dette materielle grundlag udnytter kapitalistklassen sin kontrol med overbygningen til at propagandere de borgerligt demokratiske illusioner; den voldsomme udvikling af massemedierne er et stærkt våben i borgerskabets ideologiske kamp mod arbejderklassen.

Også reformisterne og ikke mindst de reformistiske fagforeningsbureaukrater udnytter udbytningens skjulte form under kapitalismen til at styrke klassesamarbejdet mellem 'parterne på arbejdsmarkedet.'

Men det borgerlige demokrati med dets parlamentariske institutioner og borgerligt demokratiske rettigheder afskaffes af borgerskabet, når arbejderklassen truer borgerskabets magt. I denne situation fjerner borgerskabet den demokratiske skal om sit diktatur og forvandler det til et åbent, utilsløret, terroristisk diktatur over arbejderklassen. Men overgangen fra det borgerlige demokrati til det åbent fascistiske terroristiske diktatur er ikke nødvendigvis en skarp overgang; under det borgerlige demokrati søger borgerskabet bestandigt at dæmme op for arbejderklassens kamp ved at undergrave og udhule de demokratiske rettigheder, som arbejderklassen tilkæmper sig.

2. DEN DIALEKTISKE MATERIALISME

Det var den videnskabelige socialismes grundlæggere, Karl Marx og Friedrich Engels, som afdækkede det kapitalistiske samfunds lovmæssigheder; men deres analyse af den kapitalistiske udbytning og undertrykkelse førte dem videre til dybtgående studier af menneskehedens hele historie.

Den videnskabelige socialisme påviser, at i klassesamfundenes historie har det altid været og vil det altid være klassekampen, der er udviklingens drivkraft. Den understreger, at udviklingen er et resultat af de udbyttedes og undertryktes kamp mod udbytterne og undertrykkerne. Og den slår fast, at grundlaget for klassekampen er samfundets materielle forhold. Endelig slår den videnskabelige socialisme fast, at det kapitalistiske samfund er det sidste i rækken af udbyttersamfund, og at kapitalismen efter en overgangsperiode med socialistiske produktionsforhold under proletariats diktatur vil blive afløst af det klasseløse kommunistiske samfund, hvor — enhver yder efter evne og modtager efter behov, og hvor staten er døet bort.

Den historiske materialisme er den videnskabelige socialismes teori om samfundsudviklingen, men den historiske materialisme er kun en del af den videnskabelige socialismes samlede erkendelse af sammenhængene i naturen, samfundet og tænkningen; den videnskabelige socialisme understreger, at det er det materielle, som er det primære i forhold til det åndelige, til bevidstheden, og at det er kampen mellem modsætninger, som er udviklingens drivkraft.

Den dialektiske materialisme er arbejderklassens verdensanskuelse. Men det er ikke en verdensanskuelse, som blot tjener til at erkende lovmæssighederne for naturen, samfundet og

tænkningen; ved at påvise det materielle grundlag for udviklingen og ved at understrege, at udviklingen finder sted som en kamp mellem modsætninger, og videre at understrege, at det er menneskene, der skaber historien gennem kamp mod naturen og gennem klassekampen, bliver den videnskabelige socialisme et redskab for arbejderklassen i dens kamp mod udbytning og undertrykkelse. Ved at skaffe sig indsigt i det kapitalistiske samfunds indre modsigelser kan arbejderklassen skaffe sig det teoretiske redskab, som giver vejledning til handling i klassekampen. Arbejderklassens marxistiske teori er en revolutionær teori; den stiller sig på arbejderklassens standpunkt, og den vejleder arbejderklassen i at forandre verden. Arbejderklassen bruger teorien i klassekampens praksis; og kun ud fra denne praksis kan teorien videreudvikles og nye sejre vindes for arbejderklassen.

3. MONOPOLKAPITALISMEN OG DEN PROLETARISKE REVOLUTION

Da den videnskabelige socialisme blev udformet, havde arbejderklassen allerede i årtier ført mere eller mindre organiserede kampe mod borgerskabet. Disse kampe havde først og fremmest været kampe for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt. Det havde været faglige kampe, organiseret af en fremvoksende fagbevægelse, og disse kampe havde i stor udstrækning været spontane og ukoordinerede kampe uden samlet ledelse og uden en strategisk vejledning ud fra en virkelig indsigt i det kapitalistiske samfunds udviklingslove.

Den videnskabelige socialisme blev redskabet, som gav arbejderklassen et videnskabeligt

begrundet socialistisk perspektiv. Samtidig voksede der socialistiske partier frem, som skulle tilføre kampene et politisk revolutionært perspektiv, og i erkendelsen af, at arbejderklassens kamp gik på tværs af landegrænserne, organiseredes Første og Anden Internationale, som skulle samordne arbejderklassens internationale kamp.

Arbejderklassens første proletariske revolution i historien, Pariserkommunen i 1871, afkastede den grundlæggende erfaring, at arbejderklassen ikke kan overtage borgerskabets statsmaskine og sætte den i bevægelse for eget formål. Tværtimod må arbejderklassen sønderknuse den borgerlige statsmagt og oprette sin egen statsmagt, proletariatets diktatur.

På trods af erfaringerne fra proletariatets første revolution bredte der sig i de socialistiske partier en reformistisk linie, som satsede på at nå socialismen ved hjælp af reformer. Den reformistiske linie begrundedes ved hjælp af en revision af marxismen; revisionisterne erklærede, at den revolutionære teori var forældet, og de hævdede, at udviklingen gjorde det muligt at reformere sig frem til socialismen gennem en udnyttelse af det borgerlige statsapparat og i samarbejde med borgerlige partier.

Det materielle grundlag for reformismen var en fremadskridende lagdeling inden for arbejderklassen; der voksede et arbejderaristokratisk lag frem, der var bestykket af borgerskabet og derfor så sin fordel i at samvirke med borgerskabet; en del af bestikkelsen hidrørte fra de superprofitter, som borgerskabet skaffede sig ved udbytningen af kolonier.

Arbejderaristokratiets indflydelse i arbejderklassen blev desuden underbygget af den udbredte småborgerlige ideologi, som trængte ind i arbejderklassen i kølvandet på den hastige indu-

Den monopolkapitalistiske udvikling medfører, at monopolerne gennem udbytning af kolonier, gennem deres monopolstilling på det nationale marked og gennem indbyrdes aftaler skaffer sig monopolprofitter, som bestandigt placerer dem et hestehoved foran den mindre kapital i konkurrencen.

Kapitalkoncentrationen fører også til koncentration af den økonomiske og politiske magt; staten bliver et direkte redskab for monopolerne.

Kapitalismens udvikling til monopolkapitalisme og til et verdensomspændende imperialistisk system inddrog alle verdens folk i kampen mod imperialismen; kolonifolkenes kamp mod koloniherrredømmet for national befrielse blev en del af kampen mod imperialismen, og dermed skabtes mulighederne for en alliance mellem arbejderklassen i de imperialistiske lande og folkene i kolonierne.

Med udviklingen af imperialismen blev kapitalismens udvikling stadig mere ujævn. Nogle områder var kapitalistisk højtudviklede, andre områder var mindre udviklede; nogle imperialistiske magter tilkæmpede sig en førende position i den imperialistiske verden, mens andre imperialistiske magter blev trængt tilbage af folkenes kamp og af andre imperialistiske magter.

Denne ujævne udvikling medførte, at klassekampen meget vel kunne skærpes i områder, hvor kapitalismen var svagt udviklet, men hvor de imperialistiske modsætninger var særligt skærpede. Rusland var et sådant område under Første Verdenskrig, et svagt led i den imperialistiske kæde, og under det bolsjevikiske partis og Lenins ledelse gennemførte det russiske proletariat i alliance med fattigbønderne i 1917 den socialistiske revolution og etablerede proletariatets diktatur.

Med den Første Verdenskrig og den russiske oktoberrevolution begyndte kapitalismens almene krise. Dennes grundlæggende træk er fremkomsten af socialistiske lande, der er løsrevet fra det imperialistiske system, en permanent krise for kolonisystemet som følge af de undertrykte folks og nationers antikolonialistiske kamp, en stadig tilspidsning af konkurrencen på det internationale varemærked, en kronisk underudnyttelse af produktionsapparatet og en trods alle svigninger permanent massearbejdsløshed.

4. UDVIKLINGEN I SOVJETUNIONEN

Skabelsen af proletariats diktatur i Rusland betød et historisk spring for den internationale arbejderklasse i dens kamp for socialisme og kommunisme; det nye sovjetsamfund blev det første samfund, hvor arbejderklassen i alliance med først og fremmest fattigbønderne havde magten.

Imperialisterne og de russiske reaktionære forsøgte at knuse den unge sovjetmagt med alle midler, lige fra åben væbnet intervention til økonomisk blokade og sabotage.

Under det kommunistiske partis ledelse slog arbejderne og deres allierede kontrarevolutionen tilbage. Men de russiske kommunister måtte samtidig kæmpe imod stadige kapitulationstendenser inden for partiet selv. Efter Lenins død skærpedes denne kamp; en fraktion under L. Trotskis ledelse hævdede, at det ikke var muligt at gennemføre opbygningen af socialismen i et land, men under Stalins ledelse afviste partiet den trotskistiske kapitulationslinie. Stalin fastslog, at det var både nødvendigt og muligt at gennemføre socialismens opbygning i Sovjetunionen, og at det var det sovjetiske kommunistiske partis og det sovjetiske proletariats pligt at skabe et socialistisk bagland for verdens-

proletariatets kamp mod imperialismen og for socialismen.

Under ledelse af det kommunistiske parti og ved at støtte sig på egen indsats påbegyndte sovjetmagten i slutningen af 1920'erne en storstilet socialistisk omformning og opbygning. Femårsplanerne og landbrugskollektiviseringen lagde grunden til en kraftig forbedring af de sovjetiske folks levevilkår, skabte det materielle og ejendomsretlige grundlag for socialismen og sikrede opbygningen af en stærk forsvarsmagt, der kunne forsvare Sovjetunionen imod imperialistisk indkredsning og overfald.

I kampen for at sikre det sovjetiske samfunds eksistens i en periode, hvor den imperialistiske omverden med den tyske imperialisme i spidsen voksede sig stærkere og truede den sovjetiske socialismes eksistens, lagde partiet hovedvægten på en hastig produktionsfremgang, og på denne baggrund lagde det hovedvægten på udviklingen af de tekniske produktivkræfter. I denne udvikling blev massernes initiativ underordnet produktionsredskabernes udvikling, og det førte til kommandisme og bureaukratisme; der udviklede sig et bureaukratisk lag inden for stat og parti, som skilte sig fra arbejderklassen og folket, og som tilranede sig privilegier; på et tidligt tidspunkt øgedes lønforskellene, og parti- og statsledere fik lønninger, der lå betydeligt over en gennemsnitsarbejderløn.

Arbejderklassen formåede ikke at dæmme op for det bureaukratiske lags indflydelse; partiet erkendte ikke, at klassekampen fortsætter hele den socialistiske epoke igennem, men hævdede i stedet, at med opbygningen af socialismen var det materielle grundlag for klassekampen forsvundet.

Klassekampen var erstattet af arbejderne, bønderne og den arbejdende intelligens' u-

brydelige enhed. Når der opstod modsætninger af alvorlig karakter, henregnedes de til tilstedeværelsen af imperialistiske magter uden for Sovjetunionen og skyldtes altså udelukkende ydre fjenders virksomhed.

Dermed umuliggjordes en mobilisering af de sovjetiske masser imod kapitalistiske tendenser og mod fremvæksten af et privilegeret lag inden for Sovjetunionen selv; partiet formåede ikke at skelne mellem modsætningerne inden for folket på den ene side og modsætningerne mellem folket og fjenden på den anden side, og dette førte atter til, at bureaukratiske metoder vandt overhånd i partilivet og undergravede den proletariske massedebat og den demokratiske centralisme.

Under Anden Verdenskrig tilbageviste de sovjetiske folk under det kommunistiske parti og Stalins ledelse det hitlerfascistiske angreb; Sovjetunionen var hovedkraften i kampen for at knuse den tyske imperialisme.

Krigsårenes nødvendige og stramme disciplin gav imidlertid det fremvoksende privilegerede lag muligheder for at konsolidere sine positioner og udnytte den dominerende centralistiske ledelsesform. Efter sejren over den tyske imperialisme fandt en hurtig og gigantisk opbygning sted, men samtidig styrkede det privilegerede lag yderligere sine positioner, og efter Stalins død lykkedes det endegyldigt for dette lag at gøre op med partiets bolsjevikiske kadrer.

Den 20. partikongres i Sovjetunionens kommunistiske Parti 1956 blev en milepæl i udviklingen; gennem et statskup, støttende sig på den væbnede magt, lykkedes det det privilegerede lag under N.S. Hrusjtjof at sikre sig magten. Under dække af et »opgør med persondyrkelsen« af Stalin lykkedes det at skyde alle overgreb, det privilegerede lag selv havde medvirket til, over på personen Stalin, at fjerne de grundlæggende

revolutionære standpunkter, som Sovjetunionens kommunistiske Parti havde håndhævet, og erstatte dem med revisionistiske standpunkter.

Hrustjof-revisionisternes magtovertagelse medførte en voldelig undertrykkelse af de bolsjevikiske kræfter og åbnede op for kapitalismens genrejsning. Ved hjælp af en række økonomiske reformer, der satte profitten i højsædet, udvikledes kapitalistiske produktionsforhold.

Det privilegerede lag forvandlede til et statskapitalistisk monopolborgerskab, som udnyttede statsmagten til at skaffe sig kontrol over produktionsmidlerne. Dette monopolborgerskab kom til at bestå af toplederne inden for partiapparatet, statsapparatet, den væbnede magt, videnskaben samt det øverste lag af ledere af virksomheder og kollektivbrug. Dette monopolborgerskab har i det seneste årti konsolideret sin magt; det udbytter de sovjetiske arbejdere og bønder, og ved hjælp af et fascistisk diktatur undertrykker det de demokratiske rettigheder og al demokratisk debat.

5. SOVJETUNIONEN OG DEN KOMMUNISTISKE VERDENSBEVÆGELSE

Den proletariske revolution i Rusland 1917 blev en stor inspirationskilde for den internationale arbejderklasse og for alle revolutionære. Over hele verden skærpedes kampen mellem på den ene side de socialdemokratiske reformister og på den anden side de revolutionære, der fastholdt og videreudviklede marxismen. I de fleste lande brød de revolutionære med socialdemokratierne og dannede kommunistiske partier, der forenede sig i og dannede sektioner af Kommunistisk Internationale (KOMINTERN).

Under skiftende vilkår tilstræbte de kommunistiske partier enhed i arbejderklassen og folket

imod kapitalisme og krig; især den fascistiske trussel aktualiserede kampen for at skabe enhed imod borgerskabets utilslørede og åbne voldsherredømme. Fra begyndelsen af 1920'erne søgte KOMINTERN at opbygge en arbejderenhedsfront fra neden, men fra midten af 1930'erne — efter at KOMINTERN havde gjort op med sekteriske tendenser i det hidtidige enhedsfrontarbejde — udvikledes kampen for at skabe en folkefront, der omfattede alle antifascistiske kræfter, og som kunne dæmme op for fascismen og forsvare de demokratiske rettigheder.

Udførelsen af folkefronttaktikken var imidlertid ikke uden fejl. I bestræbelserne for at samle masserne i den antifascistiske kamp opstod der uophørligt tendenser til, at kommunisterne underordnede partiets politik under frontens umiddelbare krav; sveg det socialistiske perspektiv og opgav partiets selvstændighed og ledende rolle.

Under Anden Verdenskrig var de kommunistiske partier ledende i folkenes kamp imod de tyske, japanske og andre imperialister, men under og efter krigen viste det sig samtidig, at mange partier, ikke mindst i Vesteuropa, hvor den reformistiske indflydelse i arbejderklassen var betydelig eller direkte dominerende, gav køb over for reformisterne og borgerskabet og i en række tilfælde endog deltog i regeringssamarbejde med reformister og borgerlige på det kapitalistiske samfunds præmisser.

Denne højreopportunistiske klassesamarbejdslinie slog rod i langt de fleste partier og førte til, at de reviderede marxismen-leninismen og erklærede det muligt at gennemføre socialismen ad parlamentarisk vej ved hjælp af den borgerlige statsmagt.

Betingelserne for, at denne revisionistiske linie endegyldigt kunne sejre i mange kommunistiske

partier, blev yderligere gunstige, da det sovjetiske kommunistiske parti, der betragtedes som det ledende parti på den 20. partikongres i 1956 proklamerede den revisionistiske linie som generallinien for den kommunistiske verdensbevægelse.

6. SOCIALIMPERIALISMEN OG DEN MODERNE REVISIONISME

Den moderne revisionismes sociale basis er dels det sovjetiske monopolborgerskab og dels fremvoksende lag inden for bureaukratiet i arbejderbevægelsen uden for den socialimperialistiske lejr.

Den moderne revisionisme er det sovjetiske monopolborgerskabs sociale demagogi og genspejler dette borgerskabs interesser. Med kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen er USSR blevet forvandlet til en imperialistisk supermagt, der dels undertrykker folkene i de af Sovjetunionen afhængige lande, først og fremmest i Østeuropa, og dels stræber efter verdensherredømmet i konkurrence med USA-imperialismen.

De revisionistiske partier fungerer som socialimperialismens agenter og varetager den sovjetiske imperialismes interesser i de forskellige lande.

De revisionistiske partiers sociale basis er lag inden for det faglige og endog statslige bureaukrati i deres egne lande. Disse partier tilstræber en alliance med de gamle reformistiske socialdemokratier og gennemfører klassesamarbejde med borgerskabet med henblik på at vinde yderligere positioner inden for statsmagten og det faglige bureaukrati.

Den moderne revisionisme har udformet sin strategi for »fredelig overgang til socialismen« i form af en strategi for »antimonopolistisk demokrati«; revisionisterne hævder, at det bor-

gerlige statsapparat af folket kan omformes til at blive et »antimonopolistisk demokrati«, der kan isolere og neutralisere monopolkapitalen. Revisionisterne hævder således, at arbejderklassen kan bruge borgerskabets statsmagt mod borgerskabet selv.

Den anti-monopolistiske strategi er det politiske udtryk for visse stats- og fagbureaukratiske lags interesser; den anti-monopolistiske strategis konsekvens er udbygningen og konsolideringen af et statsbureaukratisk lag inden for borgerskabet, og gennemførelsen af revisionisternes målsætning vil betyde etableringen af et statsmonopolistisk diktatur efter sovjetkapitalistisk mønster.

I verdensmålestok er de revisionistiske partier præget af indbyrdes stadigt skarpere modsætninger. Disse modsætninger kommer bl.a. til udtryk i en række revisionistiske partiers løsgørelse fra sovjetisk kontrol. Disse modsætninger genspejler modsætningen mellem det sovjetiske imperialistiske borgerskabs interesser og de interesser, forskellige landes revisionistiske partier repræsenterer i forhold til deres egen sociale basis og til deres egne landes borgerskaber.

7. DEN INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE I KAMP MOD DEN MODERNE REVISIONISME

De moderne revisionisters erobring af et stort antal tidligere kommunistiske partier og Sovjetunionens forvandling til et kapitalistisk samfund betød en splittelse af den kommunistiske verdensbevægelse. Allerede få år efter hrustjof-revisionisternes endegyldige erobring af det sovjetiske parti rejstes en verdensomspændende kamp imod den moderne revisionisme; i spidsen for denne kamp stod Kinas kommunistiske Parti

og Albaniens Arbejdets Parti, og efterhånden voksede en international kommunistisk bevægelse frem, som brød med de revisionistiske ledere og videreførte den revolutionære linie i den internationale arbejderbevægelse.

I kampen mod den moderne revisionisme blev marxismen-leninismen videreudviklet; på grundlag af erfaringerne fra proletariatets diktatur i Sovjetunionen og fra socialismens udvikling i Kina og på baggrund af de krav, kampen mod revisionismen i verdensmålestok stillede, udviklede de kinesiske kommunister med Mao Tsetung i spidsen marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen.

Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen er en videreudvikling af marxismen-leninismen set i lyset af vor tids specifikke modsigelser i verden.

På baggrund af erfaringerne fra proletariatets diktatur i Sovjetunionen og Kina understreger marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen, at klassekampen ikke ophører med skabelsen af det socialistiske samfund. Klassekampen fortsætter på det økonomiske, politiske og ideologiske område hele den socialistiske epoke igennem. Bestandigt eksisterer der en fare for, at klassefjenden kan tilbageerobre den politiske magt, og faren herfor stammer først og fremmest fra stadige tendenser til at udskille privilegerede lag, der ved hjælp af partiet etablerer borgerskabets diktatur. Derfor må proletariatet og dets forbundsfæller uafbrudt være på vagt over for og bekæmpe revisionistiske og kapitalistiske tendenser i og uden for det kommunistiske parti for her igennem at styrke og konsolidere proletariatets diktatur. Kulturrevolutionen i Kina er den hidtil mest skærpede klassekamp imod borgerskabet inden for det kommunistiske parti og er et forbillede for kampen mod revisionismen og

mod kapitalismens genrejsning.

Klassekampen under socialismen og klassekampen i samfund, som endnu ikke er socialistiske, slår ind i det kommunistiske parti i form af kamp mellem proletarisk og borgerlig politik. Det kommunistiske parti udvikler sig gennem indre kamp, hvor den proletariske politik repræsenteres af den marxistisk-leninistiske linie, og hvor den borgerlige politik repræsenteres af en revisionistisk linie.

Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen gør desuden op med bureaukratisme og skematik i partiets arbejde og understreger, at det kommunistiske partis ledelse af massernes kamp forudsætter en nær og ubrydelig kontakt med masserne, og at partiet skal tage sit udgangspunkt i massernes behov og synspunkter, opsummere disse behov og synspunkter ved hjælp af den videnskabelige socialismes metode og forvandle dem til revolutionær kraft under partiets ledelse. Kun ved hjælp af masselinien kan partiets politik forvandles til en materiel kraft i massernes kamp og kun ved hjælp af masselinien kan partiets politik afprøves i praksis.

I kampen mod den moderne revisionisme viderefører marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen arbejderbevægelsens revolutionære linie; den fastholder på basis af arbejderklassens grundlæggende klassekamperfaring, at politisk magt vokser ud af geværløbet, at proletariatet og de undertrykte folk i kampen mod imperialismen og monopolkapitalen står over for en fjende, der bruger våben og vold for at knuse revolutionen, og at proletariatet og de undertrykte folk er tvunget til at vælge den væbnede kamps vej for at besejre imperialismen og monopolborgerskabet og vinde magten.

Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænk-

ningen slår endvidere fast, at revolutionen i de hel- og halvkoloniale lande i vor epoke grundlæggende gennemløber to etaper: en nydemokratisk revolution, under ledelse af proletariatet, men i forbund med de brede bondemasser, byernes småborgerskab og det nationale borgerskab imod imperialisterne og deres håndlangere inden for borgerskabet, hvorefter den nydemokratiske revolution videreudvikles til en socialistisk omvæltning. I de højtudviklede kapitalistiske lande, hvor proletariatet udgør langt den overvejende del af befolkningen, er det imidlertid den socialistiske revolution, som er arbejderklassens og dens partis strategiske hovedopgave.

I kampen for at udvikle en enhedspolitik, der isolerer klassefjenden, tager marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen sit udgangspunkt i en skelnen mellem modsigelser inden for folket på den ene side og modsætninger mellem folket og klassefjenden på den anden side. Modsigelserne inden for folket er ikke-antagonistiske (dvs. ikke uforsonlige) i deres karakter og må løses gennem fælles kamp, debat, kritik og selvkritik for derigennem at kunne svejse enheden i kampen mod klassefjenden, som står i et antagonistisk (dvs. uforsonligt) forhold til folket.

Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen står i et uforsonligt modsætningsforhold til den moderne revisionisme, uanset hvilke former den antager. Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen er den kommunistiske verdensbevægelse og de kommunistiske partiers vejledning til revolutionær handling, og dens gennemslagskraft er afhængig af de kommunistiske partiers evne til ud fra en stadigt mere udviklet massepraksis at anvende teorien på de konkrete internationale og nationale klassekampsforhold.

Bortset fra Kinas kommunistiske Parti og Albaniens Arbejdets Parti, der er erfarne partier, er de fleste kommunistiske partier og organisationer nydannede, prægede af manglende erfaring og ofte uden større massebasis. Kommunistisk Arbejderparti er et sådant parti. Det stiller krav til partiet om på den ene side at lære af de erfaringer, de prøvede partier har gjort, og på den anden side at udvikle sin egen teori og praksis ved at støtte sig på egen indsats og undgå skematisk overføring af andres politik.

De kommunistiske partier er led i den internationale kommunistiske bevægelse; partiernes indbyrdes forhold er baseret på ligestilling, ikke-indblanding og på den proletariske internationalisme.

B. Partiet

1. PARTIETS ROLLE

Kommunistisk Arbejderpartis grundlag er den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen, der er vor historiske epokes revolutionære teori.

Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen er opsummeringen af den internationale arbejderklasses revolutionære erfaringer i kampen for socialismen og kommunismen.

Kommunistisk Arbejderparti står fast på marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningens principper og anvender disse til en konkret analyse af den internationale og nationale klassekamp.

Kommunistisk Arbejderparti er en del af den internationale kommunistiske bevægelse, solidariserer sig med arbejderklassen og de undertrykte folk i hele verden og støtter de socialistiske lande.

Kommunistisk Arbejderpartis mål er at tilkæmpe sig ledelsen af arbejderklassens kampe og føre disse frem til den socialistiske revolution, til oprettelsen af proletariatets diktatur, og til

opbygningen af det socialistiske samfund i fortsat kamp mod klassefjenden med det klasseløse kommunistiske samfund som endemålet.

Den proletariske revolution er arbejderklassens eget værk, men alle arbejderklassens historiske erfaringer viser, at uden et kommunistisk parti vil arbejderklassens spredte og spontane kampe imod borgerskabet ikke kunne samordnes og ledes ind i et samlet angreb på kapitalen og dens statsmagt. Uden partiets ledelse på et marxistisk-leninistisk grundlag vil den socialistiske revolution ikke kunne gennemføres. Og uden partiets ledelse vil socialismen ikke kunne udvikle sig frem mod kommunismen.

Det kommunistiske parti er et redskab for og en uadskillelig del af arbejderklassen; det kommunistiske parti er arbejderklassens organiserede fortrop.

Kommunistisk Arbejderparti vil over alt gå i spidsen for og støtte arbejderklassens kampe. Kommunistisk Arbejderparti lærer af arbejderklassens kamperfaringer, bearbejder disse ud fra den videnskabelige socialismes indsigt og udmønter erfaringerne i sin strategiske og taktiske ledelse af arbejderklassens kamp.

Kommunistisk Arbejderparti lytter til og bearbejder massernes kritik og ud fra masselinens principper knytter det nære bånd til masserne.

I partiets egne rækker bruges kritik og selvkritik for at rette fejlagtige idéer og fejlagtig praksis og for at forbedre arbejdsmetoder og arbejdsstil.

Kommunistisk Arbejderparti er et demokratisk parti. Den demokratiske centralisme betyder, at hele partiet, efter at beslutninger er truffet gennem en demokratisk diskussion, udfører beslutningerne i enighed. Den demokratiske centralisme forudsætter permanent deltagelse i

partiets arbejde fra kadrernes side. Den demokratiske centralisme er den højeste form for proletarisk organisering, idet den forener demokratiet med den størst mulige handlekraft.

2. PARTIET OG ENHEDSPOLITIKKEN

Kommunistisk Arbejderpartis enhedspolitiske strategi sigter mod at samle arbejderklassen i kampen for socialismen og kommunismen.

Enhedspolitikken er en uadskillelig del af partiets arbejde. Ved hjælp af enhedspolitikken stræber partiet efter at samle kommunister, partiløse og medlemmer af andre partier i fælles kampe omkring bestemte delmål, der bringer arbejderklassen nærmere sejren over borgerskabet.

Den enhedspolitiske taktik, er underordnet partiets strategiske mål. Samtidig tager taktikken for de enkelte delkampe sit udgangspunkt i klassekampens niveau og lægges efter en vurdering af de betingelser, der findes for at føre kampen til sejr.

Taktisk kan det kommunistiske parti i delkampe alliere sig med andre partier. Men forudsætningen for samarbejdet må være, at det ikke hæmmer partiets selvstændighed og ikke forhindrer det i at sætte kampen ind i det socialistiske perspektiv.

Kommunistisk Arbejderparti vil bekæmpe alle tendenser til at gøre strategien til taktik; det vil være en »venstre«opportunistisk fejl, som udelukker enhed på et afgrænset grundlag i bestemte delkampe, og som vil isolere partiet fra masserne. Og kommunistisk Arbejderparti vil bekæmpe alle tendenser til at ophøje taktikken til strategi; det vil være en højreopportunistisk fejl, som vil udslette partiets proletariske linie og betyde en svigten af kampen for socialismen.

Kommunistisk Arbejderparti udfolder sin enhedspolitik på alle niveau'er. Partiet tilstræber aktionshed i konkrete kampe mod den enkelte kapitalist og mod statsmagten, og partiets medlemmer arbejder i fronter og andre masseorganisationer, som på afgrænsede områder forener masserne i konkrete kampe mod udbytning og undertrykkelse.

C. Klassekampen i verdensmålestok og kampen mod imperialismen

1. DET INTERNATIONALE STYRKEFORHOLD

Hovedmodsigelsen er bestemt af styrkeforholdet mellem på den ene side imperialismen og på den anden side arbejderklassen og de undertrykte folk.

Imperialismen udvikler sig ujævnt. Styrkeforholdet mellem de imperialistiske magter indbyrdes og mellem imperialismen på den ene side og arbejderklassen og de undertrykte folk på den anden side ændrer sig bestandigt.

Efter Anden Verdenskrig har imperialismen lidt en række afgørende nederlag. Hovedkraften i kampen mod imperialismen har siden Anden Verdenskrig været og er fortsat folkene i Den tredje Verden.

Den tredje Verden er betegnelsen for de folk og nationer, som igennem de senere årtier har stået og fortsat står i det skarpeste modsætningsforhold til monopolborgerskaberne i de imperialistiske lande.

Efter Anden Verdenskrig var USA-imperialismen dominerende i verden. Men USA-imperialismen har lidt en række nederlag. Alligevel indtager USA fortsat på grund af dets størrelse, økonomiske styrke og militære potentiel en

position som imperialistisk supermagt.

USA-imperialismens nederlag har været en stor sejr for verdens folk. Men samtidig har USA-imperialismens nederlag åbnet op for den sovjetiske imperialismes fremtrængen over hele verden.

Kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen har forvandlet denne til en imperialistisk supermagt, som på grund af sin størrelse, økonomiske styrke og militære potentiel truer folkene i verden, og som rivaliserer med USA-imperialismen om verdensherredømmet.

De to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen, er folkenes hovedfjender.

De to supermagter har visse fællesinteresser; de vender sig begge imod arbejderklassens og folkenes kampe mod imperialismen; derfor taler de begge om andre landes og nationers 'begrænsede suverænitet', og derfor taler de begge om nødvendigheden af en 'international arbejdsdeling' og forsøger at forhindre andre lande i alsidigt at udvikle deres økonomi. Over alt optræder de som verdens politibetjente, blander sig i andre landes indre anliggender og griber endog til væbnet intervention.

Men samarbejdet mellem de to supermagter er midlertidigt og begrænset. Kampen mellem dem er det grundlæggende. Begge stræber de efter verdensherredømmet, og dette kan kun opnås, hvis den ene supermagt trænges tilbage på bekostning af den anden.

Sovjetunionen er en supermagt og en supermagt i offensiven. I en periode, hvor styrkeforholdet mellem de imperialistiske magter ændres, øges faren for krig.

Krigen er imperialismens uundgåelige følgesvend, og i vore dage, hvor imperialismen er et verdensomspændende system, vil enhver krig mellem imperialistiske magter hurtigt kunne ud-

løse en verdenskrig.

Et udtryk for den øgede krigsfare er supermagternes kaprustninger og stadig større militære kaprustninger og stadig større militære koncentrationer i og uden for deres egne lande, og især socialimperialismens aggressive internationale politik og gigantiske oprustning igennem de senere år har bragt krigen nærmere.

Kampen mod imperialismen og kampen mod krigen er uløseligt forbundne. Kun ved at styrte imperialismen kan folkene sikre freden.

Derfor er den antiimperialistiske kamp i sidste instans en kamp for socialismen.

2. KAMPEN MOD SUPERMAGTERNE

Under de nuværende betingelser, hvor de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen i indbyrdes rivalisering stræber efter verdensherredømmet, går hovedmodsigelsen i verden mellem de to imperialistiske supermagter på den ene side og arbejderklassen, folkene og de undertrykte nationer på den anden side.

I kampen mod de to imperialistiske supermagter må der skabes en verdensomspændende alliance mellem folkene. Denne alliance må bygges på folkenes og nationernes ligeberettigelse, på solidarisk støtte til de folk og nationer, der befinder sig i skærpede og væbnede opgør med de imperialistiske supermagter, og den må forene arbejderklassen i de udviklede imperialistiske lande med folkene i den tredje verden.

I kampen mod de imperialistiske supermagter kan og skal der skabes taktiske alliancer med nationale borgerskaber, som står i modsætning til supermagterne. Men disse alliancer må ikke få arbejderklassen og folkene til at afstå fra kamp imod det nationale borgerskabs udbytning og undertrykkelse af folkene i deres egne lande. Det

er arbejderklassen og folkene, som er hovedkraften i den antiimperialistiske kamp.

Kampen mod supermagterne er en kamp for freden, en kamp for national selvbestemmelsesret, og en kamp imod økonomisk, politisk, militær og ideologisk undertrykkelse.

Det er kommunisternes pligt at rejse kampen mod supermagterne i deres egne lande ud fra disse landes specifikke placering i forhold til supermagterne.

3. DANMARK OG KAMPEN MOD SUPERMAGTERNE

Også Danmark er udsat for de to imperialistiske supermagters aggression.

Danmark er medlem af NATO og dermed underlagt den amerikanske imperialismes verdensstrategi. Det danske militærapparat er uløseligt forbundet med USA-imperialismens kapløb med socialimperialismen om herredømmet i Europa. Som medlem af NATO vil Danmark derfor uundgåeligt blive inddraget i en militær konfrontation mellem USA- og socialimperialismen.

Danmark har en vigtig militærstrategisk placering. Danmark behersker indsejlingen til Østersøen og kan i givet fald lukke af for passage. Denne beliggenhed er af afgørende betydning for supermagterne.

Fra syd og øst er Danmark truet af socialimperialismen og dennes aggressive militære pagt, Warszawa-pagten. Warszawa-pagttropper er stationeret mindre end 100 km fra Danmarks grænse, og den sovjetiske Østersøflåde udgør en permanent trussel mod de danske kyster.

Danmarks nationale suverænitet er således undergravet af USA-imperialismen og truet af socialimperialismen.

Kampen mod supermagterne er et livsspørgsmål for den danske arbejderklasse og det danske folk. Det er selve den danske nations eksistens, som står på spil.

Kommunistisk Arbejderparti vil rejse og udvikle kampen mod begge supermagter, bekæmpe enhver national selvopgivelse, bekæmpe pacifistisk 'Hvad-kan-det nytte'-mentalitet og mobilisere til kamp imod supermagternes aggression imod Danmark og til antiimperialistisk solidaritet med folk og nationer, som udsættes for supermagternes udbytning, undertrykkelse og militære overfald.

Kommunistisk Arbejderparti vil arbejde for en bred enhed i kampen mod de imperialistiske supermagter med kampen for den nationale selvbestemmelsesret som politisk grundlag.

Kommunistisk Arbejderparti vil bekæmpe revisionisternes forsøg på at renvask socialimperialismen og på at fremme socialimperialismens interesser i Danmark.

I kampen mod de imperialistiske supermagter rejser Kommunistisk Arbejderparti kravet om Danmarks udmeldelse af NATO. Målet er et alliancefrit Danmark.

I kampen mod supermagterne rejser Kommunistisk Arbejderparti krav om, at danske stræder og sunde spærres for supermagternes flåder, at flåde- og militærøvelser standses på dansk territorium, og at den dansk-vesttyske fælleskommando nedlægges.

I kampen mod supermagterne må det danske folk arbejde for NATO- og Warszawa-pagtens nedlæggelse, for fjernelsen af alle supermagts-tropper på fremmed territorium, for nedlæggelsen af alle danske FN-kontingenter og for solidaritet med den tredje verdens folk.

Kommunistisk Arbejderparti vender sig imod den såkaldte u-lands-hjælp, der er et redskab for

danske kapitalinteresser til udbytning af folkene i Den tredje Verden.

I kampen mod supermagterne må det danske folk først og fremmest støtte sig på egen indsats, men samtidig må der rejses kamp for at udvikle en fælles kamp, ikke mindst mellem de europæiske folk, imod de to supermagter.

Danmark er en del af Norden. De nordiske lande er samlet udsat for supermagternes aggression. De nordiske folk må udvikle og styrke en fælles kamp imod supermagterne, kæmpe for et alliancefrit Norden, bekæmpe flåde- og andre militærøvelser på nordisk territorium og i nordiske farvande og forene sig med den tredje verden i kampen mod supermagterne.

4. DANMARK I EUROPA

Danmarks nationale suverænitet er imidlertid ikke kun truet af de to imperialistiske supermagter. Danmark er medlem af EF, der er et instrument for de store vesteuropæiske monopolders bestræbelser på at øge udbytningen og undertrykkelsen af den vesteuropæiske arbejderklasse. En følge af samvirket mellem de europæiske monopoler er nedbrydningen af de mindre landes suverænitet.

EF er en sammenslutning af europæiske imperialistiske lande på de store magters betingelser. EFs udenrigspolitik har til formål at skabe en vesteuropæisk supermagt, der kan tage kampen op imod USA- og socialimperialismen.

I disse bestræbelser kommer EF til at stå i et modsætningsforhold til supermagterne; dette modsætningsforhold kan i visse tilfælde midlertidigt svække de to supermagter, men grundlaget for EFs politik er ikke kampen mod supermagterne, men stræben efter selv at blive en supermagt.

Arbejderklassen og de europæiske folk kan

ikke støtte sig på de europæiske monopoler i kampen mod supermagterne. Kun ved at bekæmpe de europæiske monopolars nedbrydning af den nationale selvbestemmelsesret og ved at bekæmpe de europæiske monopolars skærpelse af udbytningen og undertrykkelse af den europæiske arbejderklasse kan de europæiske folk på én og samme tid skabe et gunstigt udgangspunkt for et ligeberettiget samvirke mellem de europæiske folk i kampen mod supermagterne og frigøre sig fra egne monopolars skærpelse af undertrykkelsen og udbytningen ved hjælp af EF.

Kampen mod EF er en antiimperialistisk kamp. Denne kamp retter sig ikke blot mod de europæiske monopolars nedbrydelse af de enkelte nationers selvbestemmelsesret, men også imod EF som et redskab for den vesteuropæiske imperialismes udbytning af den tredje verden.

Kommunistisk Arbejderparti vil arbejde for, at Danmark kommer ud af EF; Kommunistisk Arbejderparti vender sig imod opbygningen af en europæisk politisk og militær union.

Kommunistisk Arbejderparti sætter kampen mod EF i forhold til kampen mod de to supermagter; kampen mod supermagterne må føres på arbejderklassens og de europæiske folks betingelser — ikke på de europæiske monopolars.

5. DET NATIONALE FORSVAR

I kampen mod de imperialistiske supermagter, for et alliancefrit Danmark og for national selvbestemmelsesret kan den danske arbejderklasse og det danske folk ikke støtte sig på det danske militærapparat.

Det danske militærapparats vigtigste funktion er at tjene borgerskabet til undertrykkelsen af arbejderklassen. En støtte til det danske militær ville videre betyde, at den danske arbejderklasse kapitulerede over for borgerskabet, som altid har forrådt nationen og solgt ud af dens interesser.

I kampen for national selvbestemmelsesret og for nationens eksistens må den danske arbejderklasse støtte sig på egne kræfter.

Kommunistisk Arbejderparti arbejder for at nedbryde borgerskabets militærapparat. Kun en væbnet arbejderklasse og et væbnet folk kan forhindre supermagtsaggression og være et værn om den danske nation.

Samtidig med, at Kommunistisk Arbejderparti arbejder for at nedskære bevillingerne til militærapparatet, vender det sig imod pascifistiske paroler om afrustning, som dels er udtryk for national selvopgivelse, og som dels er udtryk for illusioner om, at det under kapitalismen er muligt at afskaffe kernen i borgerskabets voldsapparat.

Kommunistisk Arbejderpartis mål er et folk i våben. Kampen under den tysk-imperialistiske besættelse af Danmark viste med al tydelighed, at den danske arbejderklasse er hovedkraften i kampen for national uafhængighed, og at arbejderklassen i denne kamp står over for et borgerskab, der forråder nationen; derfor må arbejderklassen gennem sin egen bevæbning sikre nationens forsvar.

6. KAMPEN MOD DANSK IMPERIALISME

Danmark er et lille imperialistisk land i det imperialistiske verdenssystem.

Danmarks nationale suverænitet undergraves og trues af de imperialistiske supermagter og af de mellemstore imperialistiske magter.

Men samtidig deltager det danske imperialistiske borgerskab i udbytningen af folkene i den tredje verden. Danske monopoler er placeret i en række lande i den tredje verden, og gennem kapitaleksport deltager det danske borgerskab i udsugningen af folkene i den tredje verden.

Dertil kommer, at Danmark selv er en imperialistisk kolonimagt. Grønland og Færøerne er underlagt den danske stat.

Det danske borgerskab udplyndrer de grønlandske naturressourcer, affolker de grønlandske udsteder, fører en diskriminerende lønpolitik og stræber efter en likvidering af den grønlandske natur. Det danske borgerskab har overdraget dele af Grønland til den amerikanske imperialisme.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det grønlandske folks kamp for national uafhængighed og løsrivelse fra Danmark.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det grønlandske folks kamp imod udplynningen af dets naturrigdomme og mod det danske borgerskabs udsugning af det grønlandske folk.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det grønlandske folks kamp imod den amerikanske imperialismes besættelse af grønlandsk territorium og imod socialimperialismens voksende trussel mod folkene i de nordatlantiske egne.

Færøerne undertrykkes ligeledes økonomisk og politisk. Færøernes afhængighed af Danmark medfører en ensidig udvikling af den færøske økonomi; og afhængighedsforholdet udbygges yderligere gennem den danske bankkapital og gennem dansk kontrol med Færøernes import. Færøerne anvendes desuden som ilitært støttepunkt for NATO.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp for national uafhængighed og løsrivelse fra Danmark.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp imod den danske kontrol med færøsk økonomi.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp imod supermagterne og især imod NATOs anvendelse af Færøerne som militært støttepunkt.

D. Klassekampen i Danmark og kampen for socialismen

1. DEN DANSKE KAPITALISME

I det 19. århundrede slog den kapitalistiske udvikling igennem i Danmark. Dansk kapitalisme formåede at konsolidere sig i kampen om markederne. På basis af kvalitetsprægede industrivarer og forædlede landbrugsprodukter skabtes en relativ sikker eksport til andre udviklede kapitalistiske lande.

Danmarks særlige produktionsstruktur, der er præget af produktionen af færdigvarer på basis af industrielle halvfabrikata og til dels forædlede landbrugsprodukter, har stillet store krav til arbejdskraftens uddannelsesniveau, hvilket har tvunget prisen på arbejdskraften op. Samtidig har produktivitetsforøgelsen afkastet betydelige profitter til kapitalisterne. Endvidere har udbytningen af de hel- og halvkoloniale lande såvel direkte som indirekte via de kapitalistiske handelspartnere afkastet ekstraprofitter, der yderligere har stabiliseret kapitalistklassen.

De gunstige forhold for dansk kapitalisme over en længere periode har givet borgerskabet muligheder for at bestikke øvre dele af arbejderklassen og til at bøje af over for nogle af de krav, arbejderklassen har kæmpet for. Endvidere

har man ved hjælp af massiv påvirkning gennem massemedierne og reklamen skabt forestillinger i arbejderklassen om, at en række varige forbrugsgoder (biler, sommerhuse mv.) var ensbetydende med maksimal velfærd. Gennem store huslejer, gennem renteudsugningen i forbindelse med fast ejendom, gennem høje skatter og afgifter, og gennem et vidtforignet afbetalings-system har man desuden bundet arbejderklassen til så høje faste udgifter, at kapitalen faktisk dirigerer langt den overvejende del af arbejderklassens løn.

Imidlertid er 'velfærds'-systemet i realiteten et dække over en skærpet udbytning: den mængde af nødvendighedsvarer, som lønarbejderen må have for at reproducere sin arbejdskraft og for at uddanne sine børn, er i dag langt større end for hundrede år siden. Fornyelsen af en relativt veluddannet arbejdskraft, der er udsat for skærpet udbytning, kræver et vist socialt sikkerhedsnet, muligheder for ferie, effektive befordringsmidler til og fra arbejde og et udbygget uddannelsessystem.

De af kapitalisterne betegnede 'velfærdsgoder' er således i det store og hele intet andet end nødvendige elementer i fornyelsen af arbejdskraften. Til gengæld udbyttes den kvalificerede arbejdskraft grovere end nogen sinde, idet den merværdi, kapitalisterne tilegner sig, både absolut og relativt er langt højere, end den var det under mere primitive kapitalistiske forhold.

Med skærpelsen af kapitalismens almene krise, som også har ramt dansk kapitalisme i 70ernes midte, er velfærdsmyten blevet mere og mere gennemhullet; et massivt angreb på arbejderklassens levevilkår er iværksat.

Samtidig har skærpelsen af den almene krise resulteret i en yderligere styrkelse af de statsmonopolistiske træk ved dansk kapitalisme.

Allerede i forbindelse med verdenskrisen i 1930'erne begyndte monopolerne for alvor at anvende statsapparatet til direkte økonomiske indgreb; siden er statens økonomiske rolle øget betydeligt; staten disponerer i dag over mere end 50 pct. af nationalindkomsten. Da den egentlige vareproduktion fortsat til næsten 100 pct. besiddes eller kontrolleres af den private monopolkapital, bliver statens rolle dels at sikre arbejdskraftens reproduktion og dels ved hjælp af politiske indgreb at sikre monopolkapitalens eksistens og profiler.

Det nøje og uadskillelige forhold mellem monopolkapitalen og staten, hvor staten både økonomisk og politisk fungerer som monopolkapitalens redskab, medfører, at monopolernes krisepolitik i voksende omfang består i en central dirigering af lønninger, priser og reproduktionsomkostninger. I denne proces kan kontrollen over vareproduktionen, kontrollen med arbejdskraftens reproduktion og hele den statslige servicesektor i stadig mindre omfang adskilles. Desuden optræder staten selv som kapitalist, idet den udbytter de statslige lønarbejdere. Det betyder, at toplaget inden for det statslige bureaukrati får en selvstændig interesse i at sikre monopolkapitalismen. Dette bureaukrati bliver en del af monopolborgerskabet.

Den statsmonopolistiske udvikling er imidlertid præget af modsætninger inden for borgerskabet mellem på den ene side det private og på den anden side det statslige monopolkapitalistiske lag af borgerskabet. Modsætningerne skærpes yderligere af, at der vokser et lag af borgerskabet frem, hvis materielle grundlag er den kooperative og halvstatslige sektor, og som i det store og hele er rekrutteret fra eller intimt forbundet med fagforeningsbureaukratiet. Med gennemførelsen af Økonomisk Demokrati (ØD)

eller lignende vil dette lag af borgerskabet blive yderligere styrket.

Den statsmonopolistiske udvikling forstærker de korporativistiske træk, idet staten i voksende omfang gennem lovgivning og administration gennemfører helhedsløsninger og indkomstpolitik, som forudsætter et stadigt tættere samvirke mellem monopolkapitalen, staten og det faglige bureaukrati.

Den danske monopolkapital er ikke en national kapital. Dansk monopolkapital er uløseligt forbundet med den amerikanske og den europæiske monopolkapital, dels gennem finanskapitalistiske forbindelser og handelsforbindelser og dels som følge af direkte udenlandsk kontrol med væsentlige dele af dansk industri og handel.

Den danske monopolkapitals integration i den internationale monopolkapital er modsigelsesfyldt, præget af konkurrence og kamp. Det kapitalistiske Danmark er afhængig af eksport af færdigvarer og landbrugsprodukter og af import af råvarer fra udlandet. Den internationale konkurrence fører bestandigt til skærpede modsætninger mellem de danske kapitalister og andre landes kapitalister, mellem forskellige brancher og monopolgrupper, og dansk kapitals forbindelser og direkte sammenfiltring med udenlandsk kapital øger modsætningerne og fører til stadigt skiftende alliancer.

Med skærpelsen af den internationale krise i midten af 1970'erne er modsætningerne blevet yderligere uddybet. I den nuværende etape af den internationale kapitalismes udvikling knyttes den danske monopolkapital stadigt nærmere til den europæiske monopolkapital. Danmarks indlemmelse i EF er det økonomiske og politiske udtryk for denne tilknytning.

Samtidig er der tendenser til, at den europæiske og dermed den danske monopolkapital begynder at orientere sig i retning af det af sov-

jetisk kapital dominerede østeuropæiske fællesmarked, COMECON. Dette kan øge det danske borgerskabs interesse i en stabil sovjetisk og østeuropæisk kapitalisme og samtidig skabe betingelser for socialimperialistisk pression på Danmark.

2. KLASSEKRÆFTERNE I DANMARK

I Danmark er arbejderklassen den eneste klasse, som grundlæggende har interesse i en omstyrrelse af den statsmonopolistiske kapitalisme og i gennemførelsen af socialismen og kommunismen.

Arbejderklassen besidder og kontrollerer ikke produktionsmidler og er tvunget til at sælge sin arbejdskraft til en pris, der svinger omkring dens værdi for at opretholde livet.

Under udviklingen af statsmonopolismen sker der en polarisering af klassekræfterne. På den ene side bliver det en stadigt mindre klasse, der koncentrerer besiddelsen af og kontrollen over produktionsmidlerne. På den anden side bliver stadigt flere besiddelsesløse og dermed tvunget til at sælge deres arbejdskraft til kapitalejerne. Denne udvikling har medført, at i den statsmonopolistiske fase er arbejderklassen blevet den talmæssigt største klasse; arbejderklassen omfatter den overvejende del af befolkningen.

Samtidig med at arbejderklassen talmæssigt er vokset til at blive langt den største klasse i det monopol-kapitalistiske samfund, har produktivkræfternes udvikling og den dermed forbundne stadig mere gennemførte arbejdsdeling medført, at der har udkrystalliseret sig et voksende antal udspecialiserede fag og arbejdsområder; væksten i stats- og servicesektoren har yderligere befordret denne udvikling.

Denne øgede arbejdsdeling er imidlertid samtidig udtryk for produktionens stadig mere fremskredne samfundsmæssiggørelse. Denne sam-

fundsmæssiggørelse viser sig ved at alle sfærer inden for produktionen og fordelingen er uløseligt forbundne med og afhængige af hinanden. Samfundsmæssiggørelsen skaber gunstige betingelser for, at arbejderklassen kan samles i fælles solidarisk handling på tværs af fagskel, lønforskelle og uddannelsesniveau.

Men lagdelingen og modsætningerne inden for arbejderklassen vil fortsat blive udnyttet af monopolborgerskabet til at splitte arbejderklassen. Især udnyttes modsætningerne mellem højt-lønnede og lavtlønende, mellem arbejdere, der i hovedsiden har manuelt arbejde, og arbejdere, der i hovedsiden har ikke-manuelt arbejde, mellem mandlige og kvindelige arbejdere, mellem arbejdere i den private sektor og arbejdere inden for statssektoren, mellem faglærte og ufaglærte og mellem arbejdere i byerne og arbejdere på landet.

Disse modsætninger inden for arbejderklassen er ikke-antagonistiske. I kampen for arbejderklassens aktionsenhed og i kampen for at udvikle enheden til en fælles kamp for socialismen er det afgørende, at borgerskabets stadige forsøg på at antagonisere disse modsætninger bekæmpes og knuses.

Inden for arbejderklassen er industriarbejderne den ledende kerne. Industriarbejderne og i særlig grad industriarbejderne på de store arbejdspladser er placeret centralt i det kapitalistiske system; de er således placeret, at de umiddelbart erfarer, at kapitalisterne tilegner sig det produkt, de producerer. Desuden har industriarbejderne på de store arbejdspladser særligt gunstige betingelser for organiseret kamp. Blandt industriarbejderne findes endvidere en lang tradition for kamp mod borgerskabet, og der findes den mest fremskredne klassebevidsthed.

En særlig tendens i udviklingen under stats-

monopolismen er de voksende krav, der stilles til uddannelsen af arbejdskraften. Derved er der opstået et stort lag af uddannelsessøgende. Den tidligere privilegerede embedsmands- og virksomhedslederuddannelse findes fortsat, men det karakteristiske ved udviklingen er fremkomsten af en række lavere og mellemuddannelser, der omfatter en betydelig del af samtlige uddannelsessøgende. Samtidig nedbrydes modsætningen mellem teoretisk og praktisk uddannelse; stadigt flere uddannelser er en kombination af teoretisk indlæring og erhvervsrettet praktik.

Langt den overvejende del af de uddannelsessøgende må efter endt læretid eller uddannelse skaffe sig et arbejde ved at sælge deres arbejdskraft til borgerskabet, og langt den overvejende del af de færdiguddannede vil oppebære en løn, der svinger omkring deres arbejdskrafts værdi.

Det betyder, at flertallet af de uddannelsessøgende er en del af arbejderklassen, der befinder sig i en uddannelsessituation. Deres objektive interesser er grundlæggende identiske med færdiguddannede og ikke-uddannede lønarbejdere.

Arbejderklassens hovedfjende er borgerskabet, hvis kerne og dominerende lag er monopolborgerskabet.

Monopolborgerskabet består af flere fraktioner.

Der er de private danske og udenlandske monopolkapitalister. De ejer langt den overvejende del af produktionsmidlerne enten direkte eller indirekte. Direktører og andre topfolk i den monopolkapitalistiske sektor tilhører monopolborgerskabet, idet de disponerer over produktionsmidler, har en betydelig andel af merværdien og i reglen selv har kapital.

Der er det øverste lag af det statslige

bureaukrati. Under statsmonopolismens udvikling disponerer det over stadig voksende økonomiske ressourcer, og det er lønnet så højt over dets arbejdskrafts værdi, at det objektivt har andel i udbytningen af arbejderklassen.

Der er det øverste lag inden for fagbevægelsen, kooperationen og de halvstatslige foretagender. Under statsmonopolismens udvikling disponerer dette lag over betydelige økonomiske ressourcer og har andel i udbytningen af arbejderklassen. Dette lag af monopolborgerskabet rekrutteres delvis fra arbejderaristokraternes lag i det faglige hierarki og er samtidig beskyttet af dette lag.

Det øvrige borgerskab uden for monopolborgerskabet består af mindre kapitalister, herunder storbønder, mindre virksomhedsejere og større detailhandlere, der hovedsageligt lever af at udbytte købt arbejdskraft.

De mindre kapitalister er imidlertid kun relativt selvstændige. I reglen fungerer de som underleverandører til monopolerne eller som formidlere af disses produkter. De mindre kapitalister beskæftiger ofte de mindst bevidste dele af arbejderklassen. Gennem løntrykkeri søger de at sikre sig et gunstigt udgangspunkt i konkurrencen med monopolerne.

Imellem hovedklasserne, proletariatet (arbejderklassen) og bourgeoisiet (borgerskabet) findes småborgerskabet: den lille selvstændige håndværker, småbonden, husmanden og den lille detailhandler. Småborgerskabet besidder produktionsmidler, men lever hovedsageligt af egen arbejdsindsats.

Småborgerskabet er ikke en homogen klasse; dele af det formår at akkumulere så megen kapital, at de kan købe arbejdskraft og efterhånden opnå positioner som mindre kapitalister; andre dele af det er ikke i stand til at klare sig i

konkurrencen og må sælge deres arbejdskraft til kapitalisterne; derved opstår som overgangsled til arbejderklassen halvproletariatet, der fortsat besidder en vis ejendom, men som i stadig voksende omfang må sælge sin arbejdskraft som lønarbejdere for at kunne eksistere.

Småborgerskabet står i et dobbelt modsætningsforhold: Gennem kreditinstitutioner, store grossister m.v. er det på den ene side afhængigt af og udplyndret af monopolkapitalen. Som ejere af produktionsmidler er småborgerskabet på den anden side objektivt tilhængere af den private ejendomsret, og for at overleve i konkurrencen må småborgerskabet stræbe efter kapitalakkumulation, hvilket betyder, at småborgerskabet stræber efter at købe arbejdskraft for at udbytte denne.

I vor tid med masseproduktion og -distribution knuses småborgerskabet som følge af produktivkræfternes udvikling. Denne sønderknusning administreres af monopolkapitalen og på dennes præmisser. Det betyder, at småborgernes antal reduceres; der går en stadig strøm af småborgere over i proletariats rækker. Men nedbrydningen af småborgerskabet modvirkes i et vist mål gennem tilførslen af nye elementer, der forsøger sig som »selvstændige erhvervsdrivende.«

Eftersom småborgerskabet er truet på sin eksistens af monopolkapitalen, er dele af småborgerskabet en taktisk allieret for arbejderklassen. Men alliancer mellem arbejderklassen og dele af småborgerskabet må etableres på arbejderklassens betingelser i stadig kamp mod den reaktionære politik, som uophørligt udvikles af småborgerskabet med materielt grundlag i småbesiddelsen.

Småborgerskabet er ikke en revolutionær klasse, men dele af småborgerskabet kan vindes for arbejderklassens sag i kampen mod monopol-

kapitalen og dens stat.

I klassesamfundet er grænsen mellem klasserne ikke skarp; på overgangen mellem arbejderklassen og borgerskabet findes der således arbejdsledere, statsembetsmænd, højere funktionærer og andre, der er uden besiddelse af eller kontrol over produktionsmidler, men som modtager en løn for deres arbejde, som overstiger deres arbejdskrafts værdi så meget, at de reelt har andel i merværdien og dermed har materiel interesse i at bibeholde udbytningen af arbejderklassen. De er således bestukket af borgerskabet til at forvalte borgerskabets udbytning og undertrykkelse af arbejderklassen.

Hovedmodsatningen i det danske statsmonopolkapitalistiske samfund går mellem på den ene side borgerskabet (med monopolborgerskabet som den ledende kerne) og på den anden side arbejderklassen (med industriproletariatet som den ledende kraft). Småborgerskabets klasse-mæssige placering og dets forhold til monopolkapitalen skaber grundlag for taktiske alliancer mellem arbejderklassen og dele af småborgerskabet.

3. KLASSERNE OG DE POLITISKE PARTIER

Det er klasserne og klassernes indbyrdes forhold, som er det materielle grundlag for de politiske kræfter i samfundet. Partierne er det organiserede udtryk for forskellige klasseinteresser, for modsætninger mellem klasserne og for modsætninger inden for de forskellige klasser.

I den statsmonopolistiske fase af kapitalismens udvikling udviskes skellet mellem borgerskabets partier. Dette kommer til udtryk i partiernes stadige forsøg på i fællesskab at administrere den statsmonopolistiske udbytning og undertrykkelse af arbejderklassen ved hjælp

af indkomstpolitik, sociale nedskæringer og undertrykkelse af organiseret kamp fra arbejderklassens side.

De åbent borgerlige partier repræsenterer forskellige dele af borgerskabet og småborgerskabet. Deres ret brede vælgerunderlag skyldes dels den borgerlige og småborgerlige ideologiske store udbredelse og dels disse partiers udnyttelse af utilfredsheden med reformismen.

Det vigtigste redskab for monopolborgerskabet er Socialdemokratiet, idet Socialdemokratiet med sit skin af arbejderparti på én og samme tid kan varetage monopolborgerskabets samlede interesser og sikre undertrykkelsen af arbejderklassen primært ved hjælp af det faglige apparat.

Danmarks kommunistiske Parti (DKP) blev oprindeligt dannet i opposition mod den socialdemokratiske reformisme. Men under indtryk af reformismens positioner i arbejderklassen voksede der stærke højrekræfter frem i DKP, som sveg partiets oprindelige revolutionære grundlag. Højrekræfterne stræbte først og fremmest efter samvirke med Socialdemokratiet og efter at sikre sig positioner inden for det faglige bureaukrati. Med fremvoksende lag inden for de nedre dele af fagbureaukratiet som materielt grundlag konsoliderede DKP sig på en reformistisk politik, som ideologisk blev underbygget af en revision af marxismen-leninismen.

Denne revisionistiske udartning blev yderligere cementeret af partiets opslutning bag den Hrustjof-revisionistiske linie for den internationale kommunistiske bevægelse. Ved at konsolidere sig på den verdensrevisionistiske linie blev DKP samtidig et loyalt redskab for det sovjetiske monopolborgerskabs internationale politik.

Socialistisk Folkeparti (SF) blev dannet i 1958 efter en spaltning af DKP. Grundlæggerne af SF

repræsenterede de mest konsekvente revisionistiske standpunkter i DKP og forstod i virkeligheden tidligere end DKP, hvori den af Hrustjof-revisionisterne fremlagte linie bestod; men SF ønskede desuden, inspireret af titoismen, at løsgøre sig fra den kommunistiske verdensbevægelse og stræbte efter at etablere sig som et venstrereformistisk alternativ til Socialdemokratiet. Samtidig ønskede SF samarbejde med Socialdemokratiet og har fungeret som støtteparti til socialdemokratiske mindretalsregeringer. SFs nationale reformisme markeres i form af en vis uafhængighed af de to supermagter. SFs mål er en statsdirigeret økonomi, opnået ved hjælp af det borgerlige parlament. Partiet har grundlæggende den samme linie som DKP, hvad angår dansk politik, og partiet tjener objektivt en styrkelse af statsmonopolismen.

Venstresocialisterne (VS) opstod i 1967 som følge af et opgør med SFs reformistiske politik og støtte til Socialdemokratiet. Trods strømninger i VS, som fra tid til anden har tilstræbt en revolutionær politik, har venstresocialisterne konsolideret sig på et anti-leninistisk grundlag. Politisk og ideologisk afmagt gør mere og mere VS til et halehæng til reformisterne og revisionisterne. VS har objektivt fungeret som en hæmsko for udviklingen af en revolutionær politik, og partiets stadige knæfald for spontaneismen og dets fornægtelse af nødvendigheden af et revolutionært parti som arbejderklassens fortrop har fastholdt socialistisk orienterede arbejdere i en spontaneistisk praksis, i en afstandtagen fra marxismen-leninismen og i en individualistisk afstandtagen fra de leninistiske organisationsprincipper.

Socialdemokratiet, DKP, SF og VS er alle grundlæggende udtryk for reformismens dominans i arbejderbevægelsen. Grundlaget for denne reformistiske dominans er de særlige historiske

betingelser, hvor under den danske kapitalisme har udviklet sig. Reformismens basis er modsætninger inden for arbejderklassen selv; i løbet af den kapitalistiske udvikling udskilte der sig privilegerede lag inden for arbejderklassen, der af borgerskabet lod sig købe over til at praktisere klassesamarbejdspolitik. Klassesamarbejdspolitikken skabte yderligere grobund for reformismen, ligesom reformismen, styrkede klassesamarbejdet.

Skal arbejderklassen vinde såvel kortsigtede som langsigtede sejre i kampen mod borgerskabet, må borgerskabets reformistiske og revisionistiske positioner i arbejderbevægelsen ryddes væk. Samtidig må arbejderklassen mobiliseres til kamp mod borgerskabet; kun gennem denne kamp kan de reformistiske og revisionistiske ledere afsløres og isoleres.

4. KAMPEN MOD STATEN, MONOPOLKAPITALEN OG KLASSESAMARBEJDET

a. Kampen for forbedringen af arbejderklassens levevilkår

Gennem udhulingen af reallønnen, gennem nedskæringer af de sociale ydelser, gennem forringelsen af boligforholdene og gennem en øget skatte- og afgiftsbyrde søger monopolkapitalen at skærpe udbytningen og udsugningen af arbejderklassen.

Kommunistisk Arbejderpartis politik er at forsvare og forbedre arbejderklassens levevilkår. Disse levevilkår kan kun forsvares og forbedres igennem arbejderklassens daglige kamp imod monopolkapitalen.

Gennem strejker, aktioner og andre kampe må arbejderklassen bekæmpe udhulingen af reallønnen og kæmpe for en forbedring af den.

Samlet og lokalt må der rejses lønkrav. Der må kæmpes for arbejdstidens forkortelse og for bedre ferieordninger. Forsøgene på at fjerne dyrtidsreguleringen må tilbagevises; den automatiske dyrtidsregulering må bibeholdes, og der må kræves fuld dækning for prisstigninger.

På arbejdspladserne må arbejderne kæmpe for forbedrede sikkerhedsordninger, bekæmpe udmarvende akkordsystemer og afvise tidsstudier og andre rationaliseringssystemer.

Kampen mod arbejdsløsheden indtager en central plads i arbejderklassens kamp. I kampen mod arbejdsløsheden må der kræves nedsat arbejdstid med fuld lønkomensation, stop for alt overarbejde, nedsat arbejdstempo uden løntab og mulighed for frivillig nedsættelse af pensionsalderen. Alle tidsbegrænsninger i forbindelse med arbejdsløshedsunderstøttelsen må fjernes, og der må kræves virkelig fuld løn under arbejdsløshed.

I kampen for at forsvare og forbedre levevilkårene må skatteflåningen og de indirekte skatter bekæmpes.

I bestræbelserne for at billiggøre omkostningerne ved fornyelsen af arbejdskraften sætter monopolkapitalen ind med sociale nedskæringer. Arbejderklassen må bekæmpe disse nedskæringer, kræve et dækkende net af børneinstitutioner, forbedrede sygeordninger, en udbygning af sundhedssektoren og en forhøjelse af folke- og invalidepensionerne.

Arbejderklassen må bekæmpe huslejestigninger og renteflåning. Der må rejses krav og en forhøjelse af folke- og invalidepensionerne.

Arbejderklassen må bekæmpe huslejestigninger og renteflåning. Der må rejses krav om effektive og billige offentlige transportmidler.

Kampen mod den tiltagende forurening må styrkes, og forringelsen af levnedsmiddelkvaliteten må bekæmpes.

Kommunistisk Arbejderparti vil arbejde for forbedring af arbejdernes levevilkår på disse og andre områder. Partiet vil fremlægge konkrete dagskrav på disse områder, og partiet vil sammenfatte og fremlægge krav, som rejses af arbejderne selv.

b. Den faglige kamp

Kampen imod en udhuling af og for en forbedring af arbejderklassens levevilkår har som centrum kampen på arbejdspladserne.

Det vigtigste redskab for arbejdernes kamp på arbejdspladserne er fagforeningerne. I Danmark findes der enhedsfagforeninger, og det er en elementær solidarisk handling at være fagligt organiseret.

Forudsætningen for, at fagforeningerne kan blive organisationer, der varetager arbejdernes interesser, er imidlertid, at den dominerende klassesamarbejdslinie i dansk fagbevægelse bliver knust.

I dag er den danske fagbevægelse et undertrykkelsesapparat vendt mod arbejderklassen. Støttet af et utal af love, af hovedaftalen og af arbejdsretten formidler bureaukratiet i fagbevægelsen klassesamarbejdet. Det nære samarbejde mellem de faglige bureaukratkapitalister, staten og arbejdskøberne udgør et jerngreb om fagforeningerne og forhindrer dem i at blive effektive våben i arbejderklassens hænder.

Strejkeretten er afskaffet, og det fagretslige system skal sikre undertrykkelsen af aktionerende arbejdere.

Kommunistisk Arbejderparti anser det for værende en hovedopgave at rejse kampen for at frigøre fagforeningerne fra alle bindinger til stat og arbejdskøbere. Der må føres en konsekvent kamp imod Hovedaftalen, Arbejdsretten, forligsmandsinstitutionen, sammenkædningsregler og

opsuppleringsbestemmelser mod hele systemet af samarbejdsaftaler.

Kommunistisk Arbejderparti vil på de enkelte arbejdspladser rejse kampen mod tillidsmandsreglerne, imod samarbejdsudvalgene og imod arbejderrepræsentation i aktieselskabsbestyrelserne.

Kommunistisk Arbejderparti vender sig imod reformisternes og revisionisternes forsøg på at styrke klassesamarbejdet i forening med de socialdemokratiske fagforeningsbureaukrater, og Kommunistisk Arbejderparti vender sig imod alle forestillinger om, at fagbevægelsen skal fungere som medansvarlige for virksomhedernes ledelse eller skal tillægges statslige kontrol-opgaver. SFs og DKPs forsøg på at spænde fagforeningerne for den statsmonopolistiske vogn må afvises.

De faglige topbureaukrater undertrykker demokratiet i fagbevægelsen. Båndene omkring de enkelte afdelinger og klubber bliver stadigt mere snærende. Strejkende arbejdere trues med eksklusion af fagforeningen, genstridige afdelinger slæbes for arbejdsretten. Udemokratiske afstemningsmetoder og valg tages i brug for at sikre de faglige bureaukraters magt; politiske fyringer bakkes op af faglige ledere, og på adskillige arbejdspladser griber fagforeningebureaukraterne til politisk censur.

Kommunistisk Arbejderparti vil rejse kampen for demokrati i fagbevægelsen, for klubbernes og afdelingernes frigørelse fra bureaukraternes tyranni, imod politiske fyringer, politisk registrering og politisk censur i fagbevægelsen og på arbejdspladserne.

Kommunistisk Arbejderparti vil arbejde for og støtte udviklingen af en slagkraftig faglig opposition, som på arbejdspladserne og i fagforeningerne kan trænge klassesamarbejdet tilbage; den

faglige oppositions mål må være at gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

Den faglige opposition må samle oppositionelle arbejdere på et klassekampsgrundlag og udvikle kampen i basis, i klubberne og i afdelingerne. Dermed kan der skabes betingelser for, at klubber og afdelinger og efterhånden fagforeninger kan løsrives fra det faglige bureaukratis kontrol. Ad den vej kan fagforeningerne forvandles til klassekampsorganisationer, der på den ene side varetager arbejdernes kampinteresser og på den anden side offensivt går til kamp mod fagbevægelsens bindinger til stat og arbejdskøber.

Kommunistisk Arbejderparti afviser alle forestillinger om, at fagforeningerne kun skal beskæftige sig med lønkampen og andre økonomiske kampe. Alle aspekter af arbejderklassens kamp må efterhånden inddrages i fagforeningernes kamp. Den økonomiske kamp må kædes sammen med hele kampen mod monopolkapitalens udbytning og undertrykkelse. Og danske fagforeninger må forbinde sig med arbejderne og folkene over hele verden i kampen mod imperialismen.

Kommunistisk Arbejderpartis perspektiv er at gøre fagforeningerne til centrale masseorganisationer i arbejderklassens kamp for socialismen.

c. Kampen for demokratiske rettigheder

Monopolkapitalens angreb på arbejderklassens levevilkår forbindes i stadigt voksende omfang med angreb på de demokratiske rettigheder, arbejderne har tilkæmpet sig.

De politiske fyringer, knægtelsen af demokratiet i fagbevægelsen, forfølgelsen af strejkende arbejdere og sortlistningen af revolutionære og progressive på arbejdspladserne er kun ét aspekt af overgrebene på de demokratiske rettigheder.

På alle samfundslivets områder sætter statsmagten ind med forsøg på at knægte ytringsfriheden. På uddannelsesområdet sættes ind med politisk disciplinering, radio og TV lukkes for progressive og efterretningstjenesterne skærper overvågningen og registreringen af revolutionære og andre progressive.

Disse stadige overgreb på de demokratiske rettigheder betyder en fortsat udhuling og nedbrydning af det borgerlige demokrati; trues borgerskabets magt for alvor, vil det sætte ind med det åbne, fascistiske diktatur. Det vil gribe til forbud mod det revolutionære parti, og det vil knuse arbejderklassens kamporganisationer.

Kommunistisk Arbejderparti ser det som en central opgave at styrke og udvide kampen for demokratiske rettigheder.

Kommunistisk Arbejderparti vender sig imod politisk censur og politiske fyringer, bekæmper reaktionens stadigt hårdere greb om de statslige massemedier, vil afsløre statsmagtens registrering og forfølgelse af revolutionære og progressive og gennem sin egen agitation og propaganda fremføre de oplysninger og den debat, som borgerskabet ønsker at knægte.

Kommunistisk Arbejderparti opfordrer til bred samling i kampen mod de fascistiske tendenser.

d. De uddannelsessøgendes kamp

Med produktivkræfternes udvikling er der opstået et stort lag af uddannelsessøgende.

Langt den overvejende del af de uddannelsessøgende er arbejdere i en uddannelsessituation.

Derfor er de uddannelsessøgendes kamp for flertallets vedkommende en del af arbejderklassens kamp; arbejderklassens objektive mål, socialismen og kommunismen, er også målet for flertallet af de uddannelsessøgende.

Da der imidlertid findes uddannelsessøgende,

især inden for de højere uddannelser, som uddannes til at indtage positioner inden for monopolborgerskabet eller direkte er bourgeois'er under uddannelse, må kampen blandt de uddannelsessøgende imod borgerskabets undertrykkelse samtidig føres mod borgerskabet selv i de uddannelsessøgendes rækker. Dette borgerskab blandt de uddannelsessøgende må isoleres og gennem politisk kamp holdes uden for enhver indflydelse i de uddannelsessøgendes organisationer.

De uddannelsessøgendes flertal må organisere sig i faglige kamporganisationer, som kæmper for at skaffe de uddannelsessøgende bedre levevilkår, og som bekæmper statens undertrykkelse af de uddannelsessøgende.

Kernen i de uddannelsessøgendes økonomiske kamp er kampen for løn under uddannelsen, for billige boliger, for sociale forbedringer og for ordentlige studievilkår.

De uddannelsessøgendes kamp må forbindes med kampen mod statsmagtens undertrykkelse: Imod adgangsbegrænsning, imod skærpelse af konkurrencen mellem de uddannelsessøgende gennem eksamenspres og imod politisk disciplinering og kontrol. Kampen for metodefrihed i uddannelsesvæsenet er et centralt led i kampen for demokratiske rettigheder.

De uddannelsessøgendes kamp mod statsmagten må forbindes med kampen mod imperialismen; de uddannelsessøgende må vise solidaritet med uddannelsessøgende og med folkene i andre lande, som kæmper imod imperialistisk undertrykkelse og udbytning.

De uddannelsessøgendes kamp er, især inden for uddannelser, der hovedsagelig er af teoretisk karakter, desuden en ideologisk kamp. Kampen mod borgerskabets ideologi må skærpes; overalt hvor såvel den åbenlyse borgerlige ideologi som den revisionistiske og »venstre«opportunistiske

ideologi dukker op, må kommunisterne på et marxistisk-leninistisk grundlag tage kampen op mod denne.

e. Kampen for kvindens frigørelse

I det urkommunistiske samfund fandtes en arbejdsdeling mellem mænd og kvinder, der er betinget af de biologiske forskelle mellem de to køn. Dette skabte betingelserne for, at de herskende klasser, ved privatejendommen og klassernes opståen, kunne udnytte denne arbejdsdeling til en særlig skærpet undertrykkelse og udbytning af de undertrykte klassers kvinder.

I det kapitalistiske samfund findes der fortsat en særlig undertrykkelse af arbejderklassens kvinder. Også under kapitalismen udgør arbejdsdelingen mellem mænd og kvinder den materielle betingelse for den særlige kvindeundertrykkelse, men grundlaget for, at der er tale om en særlig undertrykkelse og udbytning af kvinderne er klasseforholdene, dvs. de kapitalistiske produktionsforhold. Det kommer bl.a. til udtryk ved, at arbejderkvinderne fortsat fungerer som arbejdskraftreserve for kapitalen og har ansvaret for en væsentlig del af den private reproduktion af arbejdskraften. Heraf følger tendensen til, at kvinderne har de ringeste uddannelsesvilkår og er beskæftiget i de dårligst betalte jobs. Oven på den materielle undertrykkelse findes en ideologisk undertrykkelse, som forstærker og cementerer den materielle undertrykkelse.

Med produktivkræfternes udvikling nedbrydes imidlertid betingelserne for den særlige kvindeundertrykkelse. Samfundsmæssiggørelsen af produktionen medfører at flere og flere kvinder kommer ud i produktionen. Herved mindskes betingelserne for uligheden mellem mænd og kvinder, og der skabes gunstigere betingelser for

en solidarisk kamp mod kapitalen. Men samtidig hæmmer dog kapitalens interesse i at have en permanent arbejdskraftreserve kvindernes deltagelse i produktionen, hvorved kapitalens interesse i at samfundsmæssiggøre det fortsat eksisterende hjemmearbejde mindskes. Og desuden udnytter borgerskabet årtusinders kvindeundertrykkelse til at fastholde den særlige kvindeundertrykkelse.

Kommunistisk Arbejderparti vil stille sig i spidsen for de arbejdende kvinders kamp for frigørelse. Kampen for ligestilling er en kamp imod den særlige kvindeundertrykkelse og er dermed en kamp for arbejderklassens enhed. Denne kamp er en del af arbejderklassens samlede kamp for socialismen.

Kommunistisk Arbejderparti afviser feministiske og andre forsøg på at uddybe modsætningerne mellem mænd og kvinder, og Kommunistisk Arbejderparti afviser forestillinger om, at den særlige kvindeundertrykkelse er afskaffet eller kan afskaffes under kapitalismen.

For at kvindernes endelige frigørelse, som først endeligt kan opnås under socialismen og kommunismen, kan finde sted, må kvindernes kamp for ligestilling fortsættes og føres til sejr under socialismen.

f. Den ideologiske kamp

Den ideologiske undertrykkelse er et led i borgerskabets bestræbelser på at skærpe udbytningen og forhindre revolutionen.

Arbejderklassen opnår gennem sine spontane kampe ikke automatisk en revolutionær bevidsthed. Netop den revolutionære teori må tilføres arbejderklassens kamp. Netop den kendsgerning, at arbejderklassen ikke automatisk udvikler en revolutionær bevidsthed, giver den borgerlige ideologi gunstige muligheder for at passivisere og vildlede arbejderklassen.

Den reformistiske og revisionistiske klasse-samarbejdsideologi er borgerskabets bedst egnede redskab til at føre arbejderklassens kamp på vildspor. Reformisterne og revisionisterne foregøgler arbejderklassen, at de varetager dens interesser; den reformistiske og revisionistiske ideologi anvender i større eller mindre udstrækning revolutionært klingende fraser, men i sit væsen er reformistisk og revisionistisk ideologi borgerskabets ideologi.

Kun ved at den politisk mest fremskredne del af arbejderklassen organiserer sig i det kommunistiske parti, som udvikler og gennem agitation og propaganda systematisk udbreder den revolutionære teori, kan teorien og den revolutionære linie vinde fodfæste i bredere dele af arbejderklassen.

Uden en konsekvent kamp imod borgerlige idéer, meninger, vaner og tænkning og uden en konsekvent kamp imod reformismen og revisionismen kan arbejderklassen ikke forenes i kampen for socialismen.

Den ideologiske kamp er en kamp for at udbrede proletariats revolutionære ideologi, marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen i arbejderklassen.

Kommunistisk Arbejderparti udbreder den revolutionære ideologi gennem agitation og propaganda, gennem udviklingen og udbredelsen af proletariats revolutionære kunst og kultur, gennem studiearbejde og gennem partiets stadige og kompromisløse kamp imod åben borgerlig tænkning og imod reformismen og revisionismen i arbejderklassen og i arbejderbevægelsen.

E. Vejen til socialismen

Kampen mod imperialismen og mod staten, monopolkapitalen og classesamarbejdet er en del af kampen for socialismen. Den daglige kamp imod borgerskabets undertrykkelse og udbytning er underordnet kampen for socialismen. Det er det kommunistiske partis grundlæggende opgave at forbinde arbejderklassens daglige kampe med det socialistiske perspektiv. Kun det kommunistiske parti kan med den revolutionære teori som redskab koordinere og målrette arbejderklassens kampe og lede dem til den socialistiske revolution.

En forudsætning for, at kampen mod kapitalen kan føre til socialismen, er, at arbejderklassen retter hovedstødet mod borgerskabets voldsapparat, mod den borgerlige statsmagt. Historien har med al tydelighed vist, at den herskende klasse aldrig frivilligt giver afkald på sin magt, men vil anvende statsmagten til at undertrykke arbejderklassens kamp for socialismen.

Teorier om og forsøg på ad fredelig vej at gennemføre socialismen har altid ført til nederlag for arbejderklassen. Arbejderklassen kan ikke tage den borgerlige statsmaskine i besiddelse og sætte den i bevægelse for sine egne formål. Tværtimod må arbejderklassen sønderknuse det borgerlige

statsapparat og erstatte det med arbejderklassens egen statsmagt, proletariatets diktatur. Arbejderklassen må forberede sig på væbnet kamp i opgøret med borgerskabet.

Den marxistisk-leninistiske teori om statsmagten som et redskab for den herskende klasse, et redskab, der må sønderknuses, er ikke mindre korrekt i dag end for 100 år siden. Tværtimod er den borgerlige statsmagt blevet yderligere styrket igennem de sidste 100 år. Den statsmonopolistiske udvikling har medført en opsvulmen af statsapparatet, og den væbnede magt er rustet til tænderne. Enhver teori om en fredelig overgang til socialismen er derfor et forrædderi over for arbejderklassen og et forsøg på at forhindre, at den revolutionære strategi vinder tilslutning i arbejderklassen. Kommunistisk Arbejderparti afviser og vil bekæmpe enhver forestilling om, at den borgerlige statsmagt og dennes parlamentariske institutioner kan anvendes af arbejderklassen og løsgøres fra den herskende klasses kontrol.

Kommunistisk Arbejderparti afviser og bekæmper DKPs og SFs illusionsskabende »teorier« om, at i den statsmonopolistiske fase af kapitalismens udvikling kan man ved hjælp af den borgerlige statsmagt isolere monopolerne og gennem et antimonopolistisk demokrati glide over i socialismen. Kommunistisk Arbejderparti fastholder heroverfor, at statsmagten er den herskende klasses undertrykkelsesapparat, og at det borgerlige demokrati kun er en særlig form for borgerskabets diktatur over arbejderklassen.

Kommunistisk Arbejderparti afviser og bekæmper enhver forestilling om, at Folketinget kan anvendes som et redskab til indførelsen af socialismen. Den borgerligt demokratiske almindelige valgret og det borgerligt demokratiske parlament får kun lov til at eksistere, så længe

parlamentarismen ikke truer borgerskabets magt, men tværtimod skaber illusioner om, at alle har lige, demokratisk indflydelse på beslutningerne i samfundet. Folketinget er et redskab for den herskende klasse, og Kommunistisk Arbejderparti understreger, at revolutionære kun kan anvende Folketinget som talerstol og til at presse delforbedringer igennem på grundlag af arbejderklassens massemobilisering. Folketinget er en del af det borgerlige statsapparat, hvis kerne er voldsapparatet: militæret og politiet.

Den revolutionære situation opstår, når arbejderklassen ikke længere vil finde sig i borgerskabets herredømme, og når borgerskabet ikke længere er i stand til at bevare sit herredømme.

Udgangspunktet for Kommunistisk Arbejderpartis strategi er, at gennemførelsen af den socialistiske revolution og af opbygningen af socialismen i Danmark er den danske arbejderklasses eget værk. I forholdet til den socialistiske revolution må arbejderklassen skabe alliance med dele af småborgerskabet dels ved at forberede småborgerskabets altovervejende flertal på, at det vil ende i proletariats rækker, og dels ved at gå i spidsen for den resterende småbesiddelse, så f.eks. at landbruget ved overgangen til socialisme af de småbesiddende selv omformes til fællesbrug (kooperativer), der kan udnytte stordriftens fordele.

I kampen for socialismen må den danske arbejderklasse støtte sig på solidariteten fra de socialistiske lande og fra folkene i den tredje verden og på solidariteten fra arbejderklassen i de imperialistiske lande.

Danmark er et råstoffattigt land, som er tvunget til at handle med andre lande. Derfor er det afgørende nødvendigt, at et socialistisk Danmark ikke isoleres økonomisk og politisk. Solidariteten fra andre socialistiske lande og fra

folkene i Den tredje Verden vil være en forudsætning for, at et socialistisk Danmark ikke bukker under af mangel på råstoffer.

Ved at stole på sine egne kræfter og ved at støtte sig på den proletariske internationalisme kan den danske arbejderklasse opbygge socialismen, forhindre eller vanskeliggøre en imperialistisk omringning og møde en væbnet imperialistisk intervention med beslutsom modstand.

F. Det socialistiske Danmark

Arbejderklassens erobring af magten gennem den socialistiske revolution er indledningen til en omfattende omvæltning af produktionsforholdene. Gennem opbygningen og konsolideringen af arbejderklassens statsmagt, proletariatets diktatur, skabes grundlaget for indførelsen af socialistiske produktionsforhold, hvor alle produktionsmidler, herunder også jorden og alle råstoffer, overgår til samfundseje.

Samfundseje af produktionsmidlerne vil i socialismens indledende periode antage forskellige former. For det første som statsejendom af størsteparten af produktionsmidlerne, og for det andet som kollektivejendom af visse dele af småproduktionen inden for landbrug og håndværk. Derudover vil der i visse isolerede tilfælde stadig eksistere privat ejendomsret til produktionsmidlerne.

Med baggrund i et højtudviklet kapitalistisk samfund som det danske med en skarp klassepolarisering, med et stadig mindre småborger-skab og med vidt fremskredne produktivkræfter vil udviklingen i det socialistiske Danmark frem mod statsejendom i hele økonomien kunne gå særdeles hurtig.

Ud fra erfaringerne fra socialismens opbygning

og senere nederlag i Sovjetunionen og ud fra erfaringerne fra de socialistiske lande Kina og Albanien kan Kommunistisk Arbejderparti opsummere visse generelle lovmæssigheder, der gælder for det socialistiske samfund, og anvende denne opsummering i overvejelserne over socialismens opbygning i Danmark.

Med proletariats erobring af magten er det første skridt taget til at virkeliggøre det klasseløse kommunistiske samfund. Men proletariats magterobring er ikke en garanti for, at et socialistisk samfund vil blive opbygget, og at kommunismen med sikkerhed bliver resultatet.

Klassekampen fortsætter hele den socialistiske epoke igennem. Det er en nådesløs kamp dels mod de tidligere udbytterklasser, dels mod udskillensen af et nyt borgerskab, dels mod stadige tendenser til udviklingen af kapitalistiske relationer i den socialistiske økonomi. Under socialismen eksisterer fortsat uligheder og ujævn udvikling. Under socialismen eksisterer fortsat lønforskelle, selv om proletariats stræber efter at mindske dem. Under socialismen eksisterer fortsat borgerlig tankegang, vaner, idéer og propaganda.

Proletariats diktatur er demokratisk centralistisk. Derved eksisterer faren for, at centralismen forvandles til bureaukratisk centralisme, og at lederne forvandles fra at være arbejderklassens ledere til at blive arbejderklassens undertrykkere, der tilraner sig privilegier og efterhånden forvandles til et nyt borgerskab, der kontrollerer produktionsmidlerne og udbytter arbejderklassen.

Endvidere eksisterer faren for, at demokratiet, hvis den proletariske ledelse svækkes, fører til opsplitting og anarki, til virksomhedsegoisme og til de enkelte økonomiske enheders stræben efter profit med det resultat, at den kapitalistiske konkurrence genrejses.

Forudsætningen for, at arbejderklassen i et socialistisk Danmark kan fastholde kursen mod kommunismen, er:

- at arbejderklassen i kampen mod borgerskabet og imod stadige forsøg på at genrejse kapitalismen forenes under ledelse af det kommunistiske parti, der med marxismen-leninismen som våben leder klassekampen mod borgerskabet.

- at det kommunistiske parti følger masselinien, gør op med opportunisme i egne rækker og stiller sig under arbejderklassens kontrol.

- at det proletariske demokrati sikres gennem et system af arbejderklassens kontrol med alle folkemagtsorganer.

- at ingen parti- eller statsfunktionær modtager mere i løn end det, der svarer til en gennemsnitsarbejderløn, og at parti- og statsfunktionærer med jævne mellemrum udfører arbejde på grundplan blandt masserne.

- at de lønforskelle, der er arvet fra kapitalismen, bekæmpes og til stadighed mindskes.

- at der foregår en stadig politisk skoling på marxismen-leninismens grundlag, og at proletariatet har ledelsen på alle samfundslivets områder.

- at skellet mellem fysisk og intellektuelt arbejde bestandigt nedbrydes gennem fysisk arbejde for dem, der hovedsageligt har intellektuelt arbejde, og gennem stadig ideologisk uddannelse af de manuelt arbejdende og ved at inddrage de manuelt arbejdende i administrativt arbejde.

- at skellet mellem by og land nedbrydes.

- at folket bevæbnes, og at forsvaret af de socialistiske landvindinger derved bliver folkets sag under arbejderklassens ledelse.

- at det socialistiske Danmark udbygger sine forbindelser til andre socialistiske lande på den

proletariske internationalismes grundlag og støtter arbejderklassens og folkenes fortsatte kamp mod imperialismen.

— at det socialistiske Danmark støtter sig på egen indsats, holder sig gældfrit og ikke tillader udenlandske investeringer.

— at det kommunistiske parti mobiliserer arbejderklassen til kamp mod borgerskabet, mod revisionismen og mod kapitalismens genrejsning.

— at det kommunistiske parti bekæmper bureaukratiske metoder inden for partiet og i statsapparatet; kun gennem arbejderklassens stadige politiske mobilisering kan det forhindres, at modsætninger inden for folket behandles, som var de modsætninger mellem folket og fjenden; kun derigennem kan klassefjenden isoleres af en sammensvejset arbejderklasse.

Kun gennem den stadige kamp mod opportunismen, først og fremmest i partiet selv, kan partiets revolutionære linie fastholdes. Det er kun arbejderklassens og partiets fortsatte kamp mod borgerskabet og revisionismen, som kan sikre, at arbejderklassen sejrer i klassekampen mod borgerskabet under socialismen og fører den socialistiske udvikling frem til det klasseløse kommunistiske samfund, hvor enhver yder efter evne og modtager efter behov, og hvor proletariatets statsmagt og dets parti har opfyldt sin funktion, overflødiggjort sig selv og dermed døet bort.

G. Afslutning

Dette program er Kommunistisk Arbejderpartis politiske grundlag. På dette grundlag vil Kommunistisk Arbejderparti kæmpe for at vinde ledelsen i arbejderklassens kamp for socialismen.

Forudsætningen for, at Kommunistisk Arbejderparti kan virkeliggøre sit mål, er, at programets grundlæggende marxistisk-leninistiske principper følges og forsvares. Men programmet skal udmøntes i partiets politiske praksis. Kun ved at prøve programmet i praksis kan marxismen-leninismen videreudvikles.

Kommunistisk Arbejderpartis stiftelsesprogram betyder et afgørende spring i udviklingen af arbejderklassens kamp for socialismen. Det bygger på arbejderklassens revolutionære erfaringer. Det udstikker de strategiske retningslinier for den revolutionære kamp. Det er en vejledning til handling.

Brug programmet! Gør det til et redskab i kampen for socialismen!